

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΡΙΘ. 5

17-Ώδος Σολωμοῦ-17

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1902.

ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

ΕΥΡΙΣΚΟΜΑΙ ὑπὸ μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν ὅλωσ' ἀσταθῆ· θέλω κἀ-
τι νὰ γράψω καὶ ὁ κάλαμος δια-
φεύγει τῶν χειρῶν μου, θέλω κἀτι
νὰ σκεφθῶ ἀλλ' ἡ ἰκανότης τῆς
ψυχῆς μου ὅπως διευθετήσῃ καὶ ταξινομήσῃ τὸ
ἑαυτῆς περιεχόμενον, στήρῃται· ἐγείρομαι ὅπως
ἐξέλθω ἀλλ' ἀσύνηθές τι αὐτομάτως μὲ συγκρα-
τεῖ ἐπὶ τοῦ καθίσματός μου, αἰσθάνομαι τέλος
ὅτι ἐμπάθῃς τις κύκλος παραστάσεων εἰσεχώ-
ρησεν εἰς τὴν συνειδησίν μου καὶ μετ' αὐτῆς διε-
ξάγει ἀγωνιώδη πάλην· ἀλλ' ἡ λογικὴ ἀλλη-
λουγία ἐνέγκουσα κατὰ πάσας τὰς διεθύνσεις

εἰς σύνολον εὖ συντεταγμένον, ἀπορρίνεται εἰς
ἐν ἀκράδαντον καὶ ὁμοιομερές σιώπα.

Ἡ πνευματικὴ ὁμως αὕτη πάλη ἀνακρι-
σθητήτως ἐπενήργησε καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος ὅθεν
βεβαρυμένος καὶ ἐξηνητημένος θέτω τὴν χεῖρα
ἐπὶ τοῦ μετώπου, χαίρων ὁμως πάντοτε διὰ
τὴν νίκην, κρᾶζω καὶ διὰ τῶν χειλέων, σιώπα.

Κλείσας ὁμως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὑπὸ τὸ
κράτος τῆς πολυμύχθου νίκης διατελών, κλονί-
ζομαι ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι καὶ μὲ ὅλην τὴν νίκην θὰ
ἐνεργήσω δουλικῶς καὶ ἀλόγως, ἀντιθέτως πρὸς
τὴν κρείττονα γνώσιν· ἐν τούτοις αἴφνης συνθέ-
τω τὰς ἐν τῷ νῷ ἐννοίας καὶ προσπαθῶ νὰ εὖ-
ρω πού ὁ ἐμπαθῆς ἐκεῖνος κύκλος ἔχει τὸ κέν-
τρον αὐτοῦ ὅπερ τόσον ἐπιτηδεῖως κατέλαβε τὴν
θέσιν τῆς λογικῆς γνώσεως καὶ μετέβαλε τὸ δι-
ἄτερον σιώπα εἰς ἀσταθὲς ὄχι.

Ἰσοῦ ἡ ἐξήγησις· ὁπτασια εὐχαρις μεδιῶσα

«ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ»

ΜΗ ΠΛΑΝΕΘΗ

Σ' αγάπησα, τρισώμορφο κοράσι, σ' αγάπησα με πόνο στη καρδιά μου απ' τη στιγμή, που πρόβαλες μπροστά μου, καθώς προβαίνει η αύγη σ' ελη τη πλάσι.

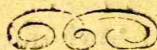
Της έμοιαζες στην όμορφιά, στα κάλλη, κι' όπως αυτή τον κόσμο όλο μαγεύει με μάγεψες, και σέβανε γυρεύει ή λύγα μου ή φωγή πάντα να ψάλλη

Ω σ' αγαπώ πιστά και μη πιστέψης, πως θ' άρρηθώ τα μάτια τα γλυκά σου, το κόσμο άρτιμαι για τον έρωτά σου! θα σ' αγαπώ, κι' αν άλλον σ' λατρεύης.

Τον κόσμο μη πιστέψης, τι σου λέει κρύβει το μύθος μέσα στη καρδιά του φωτιά και αγάθια μέσ' τα σωθικά του, και τον καθένα επιθυμώ να καλή.

Μη πλανεθής στα λόγια του ή καρδιά σου, τη κόλασι σε σένα θ' αναστήση, ό,τι αγαπώ ή καρδιά σου θα μισήση, κι' έτσι, παρθένα, έξοσοι στα ένειρά σου.

ΝΙΚΟΣ Θ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ

ΠΕΤΑ

Πέτα μικρό πουλάκι μου πέτα εδώ σ' έμένα γιατί δεν ήμπορώ να ζω μακριά από εσένα.

Πέτα στη πρώτη σου φωλειά όπου στην έχω πλέξει με τόσα δλόθερμα φιλιά και με τα δάκρυα βρέξει

Πέτα γιατί με μάρανε ό άποχωρισμός σου πέτα να ιδώ μην άλλαξε για μένα ό λογισμός σου.

Καίτη Πομόνη.

*Ελα τα πράσινα φύλλα, κίτρινα θα γίνουν [θα μαγαθούρ] ελα τα ξαυθά νεράτα μας, θα φύγουν θενά [χαθούρ] τα τρελλά πουλιά τώρα άκου, τραγουδούνε θάλλει ώρα θ.λιβερή, να σωπάσουν, ποιά δε [θα μι.λούνε]

*Αχ, βλέπεις το βράκι, που τρελλό και [έρωτευμένο] πως φιλεί τα βόδα και της πράσινης μυρτιές θάλλη ώρα το νερό του άχ, θολό και γουσκωμένο να βογγά με τον άγέρα και της θ.λιβερές ίτιές.

Βλέπεις τ' αστέρια τα γλυκά με τις χρυσές *Ελα τα χρόνια φεύγουνε πλαιώει ή νυκτιά [άκτιδες] ελα τα χείλη θα κλεισθούν δε θάγουν πειά [φωτιά] που παίζουν μέσα στα κλαδιά, σε δάση [μυρωμένα] ελα τα νεράτα φεύγουνε αρχίζει ή παγωνιά [πυροβόλα] άχ θα πριγούρ στη συγγραφή, θα σβέσουν [πεθαμένα] ελα θα σβίση ή γαλαρή ή κατάσπρη ήμέρα [έλπίδες] δε θα φωτίουν πειά καρδιές, δε θα σκορπούρ θα βουισθή στη σκοτεινιά, σε κάποια μέρη πέφα.

Στάθης Ζουλούνης

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Βραβευθέν Διήγημα

Ο ΔΡΑΚΟΝΤΗΣ

Η ούτως ή άλλως ήτο χαμένος... Κεκλεισμένος εις τό δωμάτιον εκείνο τό άμυδρώς φωτιζόμενον ύφ' ενός μικρού παραθύρου με την χαμηλήν στέγην και τον άκάθαρτον άέρα, ήσθάνετο τό στήθος του πιεζόμενον από έν βάρος κολοσσιαίων, τό όποιον ήδυνάτει ν' άποσπάση. Από καιρού δε εις καιρόν συνετάραττε τά στήθη του στεναγμούς πλήρης πόνου και άπογοητεύσεως.

Και προς στιγμήν ένα λησμονήση — εάν ήτο δυνατόν τό ταύτο! — την πραγματικότητα ύφ' ής περιεβάλλετο, έκλεισε τους όφθαλμούς και ή ψυχή αυτού, ή φαντασία του έξεληούσα του άθλιου εκείνου σώματος όλοταχώς απέπτει εις την πατρίαν του γην· εκεί ένθα διήνυσε τά παιδικά και νεανικά του έτη, τά πλήρη χαράς και εύτυχίας.

Άνεμιμνήσκειτο τά έλατα με την ζωογόνον ευωδίαν των, υπό την σκιάν των όποιων τσακίς ό ύπνος τον κατελάμβανε, και κάτωθεν των όποιων με την φλογέρα του έπαιζε τά έρωτικά του τραγούδια!

Τότε όμως ήτο εύτυχής!

Άνεμιμνήσκειτο τά δάση και τους λόγγους, τους όποιους τσακίς διήλθεν έν καιρώ έαρινής και εύδίας ήμέρας με τά γιδοπρόβατά του άναπνέων όρροερόν και εύχάριστον άέρα ή τούναντίον έν καιρώ νυκτός χειμερινής και θεελλώδους, κεκε-

λυμμένος με την χονδρήν καπόταν του!

Τότε όμως ήτο έλεύθερος!

Έραντάζετο ότι εύρίσκετο πλησίον της Χρυσής του, της μικράς του ξανθής, ήτις πρό δύο έτών μόλις, ύπε τον άπήγαγον εις την φυλακήν, τώ έφώναζε κλαίονσα, αμή λυπάσαι, θάρρος, έγω θα σε περιμένω και έκατό χρόνια άκόμη.»

Και αι λέξεις αύται τώ επανήρχοντο ήδη εις την μνήμην, και έξώγκουν την καρδιαν του!

Αχ! πόσον ήγάπα την κόρην εκείνην, εις τους πόδας της όποιος είχε καταθέσει την ζωήν του, αυτήν την καρδιαν του.

Και έχων έτι κεκλεισμένους τους όφθαλμούς προσεπάθει να μετατρέψη νερώς την πραγματικότητα.

Αλλά ματαιώς!

Έξηκολούθει να εύρίσκεται εις τό αυτό σκοτεινό και πνιγηρόν δωμάτιον.

Τέλος ήνοιξε τους όφθαλμούς του και τό πλήρες άπελπησίας βλέμμα του έστράφη προς τό μικρόν παράθυρον τό δι' έφαρμένης σιδηράς έσχάρας πεφραγμένον, και ώσει ιδέα τις τώ έπλήθη ήγέθη άποτόμως, προύχώρησε προς αυτό και έθηκε τάς σιδηράς του χείρας επί της έσχάρας. Τότε πλήρης μανίας και λύσσης, συγκεντρώσας άπασαν την δύναμίν του άφήρησε τά άλλως τε λεπτά σίδηρα του παραθύρου.

Αλλά τί τό όφελος;

Τό ύψος ήτο τοσοούτον, ώστε ή παράτολμος ιδέα του ήρχισε να μετεβάληται εις φόβον· έστη πρό του χαινόντος κενού και πρατηρήσας κάτω έταλαντεύθη, εκλονίσθη, τέλος άφου έμέτρησε πλέον ή άπαξ διά του βλέμματος την άπόστα-

σιν ἀπεφάσισε, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἀρέθη εἰς τὸ κενόν καὶ τὸν Θεόν.....

Κάτωθεν τοῦ παραθύρου ἰδοὺ κόπρος ἀρκιτὴ συσσωρευμένη καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς παρατηρήσατε τὸν δραπέτην μας, ὅστις μέχρι λαιμοῦ κεχωσμένος ἐν αὐτῇ περιμένει ἵνα τὸ σκότος γίνῃ μᾶλλον πυκνὸν ὅπως ἀσφαλῶς πλέον δράμῃ πρὸς τὰ προσφιλεῖ του μέρη.

Τέλος ἐπλησίασε. Ἰδοὺ ! Ἄπό μακρὰν φαίνεται ἡ λαμπρὰ τοπικεσία τοῦ χωρίου του, τὸ ὅποιον περιέβλητο ἀπὸ ὑψικόρυφα καὶ γιγαντώδη δένδρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων διακρίνει τις τὰς λευκὰς οἰκίας.

Ἀναμνησκόμενος τὴν Χρυσῆν του ἔφ' ὅσον πλησιάζει πόσον δυνατὰ κτυπᾷ ἡ καρδίᾳ του ! Ἥχος τις ἀμυδρὸς πῶς φθάνει μέχρι τῶν ὠτων του. "Ω ! ἀκούων ὕστερον ἀπὸ τόνον τὸν ἤχον ἐκεῖνον, αἰσθάνεται ῥίγος νὰ διατρέχῃ τὰ μέλη του.

Ἄ ! θὰ εἶνε αὐριο ἐσπρτή, ἐπιθύρισε, τί καλὰ. Ἰδὼν δὲ τινὰ ἐκεῖθεν διερχόμενον, ἵνα λύσῃ τὴν ἀπορίαν του τὸν ἐρωτᾷ :

— "Ε ! σὺ καλὴ τί ἐσπρτή εἶνε αὐριο ;
— Ἐσπρτή ; ἔχ ! πέθανε ὁ ἀντρας τῆς Χρυσῆς ἂν τὸν ἔχεις ἀκουστᾷ.
Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ διαβάτης παρήλθε, παρήλθε διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ ὄχρον ὡς ὁ θάνατος καταστὰν πρόσωπον τοῦ ἐρωτήσαντος, ὅστις ὁμῶς ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὡς ἀστραπὴ διήλθεν ἐμπροσθεν τοῦ κράζων :

Εἶμαι δραπέτης, συλλάβατέ με !
Μαρίκα Τροζάκη.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΨΙΤΤΑΚΟΥ

Πτωχὸς τις ἄνθρωπος εἶχε ψιττακόν τινά· ὁ ψιττακὸς αὐτὸς εἶχε διδαχθῆ νὰ λέγῃ τὰς λέξεις αὐτὸν ὡς ἀδὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου. Ἡμέραν τινὰ ὁ κύριος του ἐξῆλθεν ἵνα πωλήσῃ αὐτόν. «Ποῖός ἀγοράζει τὸν παπαγάλον μου» ἐφώνησε «20 λίρας διὰ τὸν παπαγάλον μου». Λόγους τίς ἀκούσας τὸ μέγα πρὸς τὸν πτωχόν ἐστράφη πρὸς τὸ κλωβίον ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ ψιττακὸς καὶ εἶπεν αἰ-

σαι ἄξιος 20 λιρῶν ;» «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου» ἦτο τοῦ παπαγάλου ἡ ἀπάντησις.

Ὁ λόγος βεβηχισθηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ ψιττακοῦ ἠγόρασεν αὐτόν.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰ χρόνον ἰδὼν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ὁ ψιττακὸς ἤρχισε νὰ εὐσαρεστῆται διὰ τὴν ἀγορὰν του καὶ ἡμέραν τινὰ στραφθεὶς πάλιν πρὸς τὸν ψιττακόν εἶπε «πόσον πρελλὸς ἦμην νὰ πετάξω τόσον χρῆμα !»

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου» ἀπήντησε πάλιν ὁ ψιττακός.
Αὐτὴν τὴν φράσιν εἶχε δικαίον.

Μπλοντέλ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Καὶ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἐγκλημα, καθὼς ἐφαρμοζομένη καὶ τὸ ἐγκλημα ἐκφυγεῖται διὰ τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς. **Σίλλερ.**

— Ἡ ἐπιστήμη ἔχει σχεδὸν ταύτην τὴν χρησιμότητα, ὅτι μᾶς δίδει ἰδέαν περὶ τῆς ἀπεραντοῦ ἀμαθείας μας. **Δαμερσί.**

— Ἐὰν ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἐπιγείων μόνον παρθένος ἀγαπῶσα θὰ ἠξιοῦτο τοιοῦτον μεγαλεῖον.

Δ. Ι. Καλογερόπουλος

— Τὸ ἀποκρύνειν ἐλάττωμά τι εἶνε τὸ μείζον τῶν ἐλαττωμάτων, τὸ δὲ ἀποκρύνειν προτέρημά τι, εἶνε τὸ ἐλάχιστον τῶν προτερημάτων· τὸ δὲ ἀριστον τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ ὁμολογεῖν τὰ ἐλάττωμά του.

Π. Τ. Δημητρακόπουλος

ΦΥΛΛΙΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε. Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

Συνδρομὴ ἔτησίᾳ ἐν Ἀθήναις . . . Δραχ. **2.**
» » ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » **3.**
» » ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. γρ. **3.**
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ **10.**
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ ἐν Πειραιεὶ λεπτὰ **15.**

Γραφεῖα ἐν Πειραιεὶ
ὁδὸς Πραξιτέλους 73
Διευθυντῆς τῶν ἐν Πειραιεὶ Γραφείων
Ε. ΚΑΛΔΕΡΑΡΗΣ

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐπιθυμία ἑτοιμοθανάτου.
Τὸ δωμάτιον ἑτοιμοθανάτου τινὸς εἶνε πλήρες φίλων καὶ οἰκείων· ὁ ἑτοιμοθάνατος παρατηρήσας τὸ το λέγει.
— Σὰς παρακαλῶ φύγετε διότι τὸ νόσημα εἶνε κολητικόν... μόνον ἡ πεθερά μου ἔς μείνη.
Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα ἡ πεθερά του ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ νοσήμαστο.

Λουστρός διὰ τοὺς ἀπόρους.
Μικρὸς τις σιλιθωτῆς φωνάζει :
— Λουστρό καθαρό, διὰ τοὺς ἀπόρους δωρεάν...
Ἄστειζόμενός τις λιμοκοντόρος λέγει αὐτῷ :
— Γλίττισε τὰ δικὰ μου... εἶμαι ἀπορος.
Ἐν δὲ σιλιθωτῆς παρατηρῶν μετ' ἀπορίας... τὸν ἀπορον τῷ λέγει.
— ... Ἀλλὰ κύριε ἀπόρους ἐγὼ λέγω τοὺς μὴ φοροῦντας παπούτσια.

Δεινὸς ῥήτωρ...
ῤῆτωρ τις ποτὲ ὠμίλει πρὸς τὰ πλήθη δι' ὑποβολῆς· ὅτε ὁμῶς ἐτελειώσεν ἡ σελὴς ἐξ ἧς ὁ ὑποβολεὺς διεβίβριζε πρὸς τὸν ῥήτορα, ὁ ὑποβολεὺς λέγει,
— Στάσου νὰ γυρίσω φύλλο.
Ἐν τῷ ὥρῳ τοῦ ὄψεως καὶ τοῦτο ὡς συνέχειαν λέγει πρὸς τὸν λαόν·
— Στάσου νὰ γυρίσω φύλλο.
Ἐν τῷ ὥρῳ τοῦ ὄψεως ἀγανακτῶν,
— Τί λές ἐκεῖ ;
Καὶ ὁ ῥήτωρ,
— Τί λές ἐκεῖ ;
Τέλος ὁ ὑποβολεὺς ὀργισθεὶς καταλείπει τὸ βιβλίον φωνῶν,
— Εἶσαι κτηνός !
Καὶ ὁ ῥήτωρ μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸν λαόν,
— Εἶσαι κτηνός !

Λωποδυτῶν συνάντησις.
Διέσημάς τις λωποδύτης ἀφ' οὗ πλέον ἀπέκρησεν ἀρκετὴν περιουσίαν ἤνοιξε μέγα τί κατάστημα.
Προχθὲς ὁμιλῶν πρὸς ἀρχαῖον συνάδελφόν του ἔλεγε.
— "Ε... ἀνοιξα κι' ἐγὼ ἕνα μαγαζάκι.
— Καὶ πῶς τὸ ἀνοιξες φίλε μου, μὲ ἀντικλεῖτι ἢ διὰ ῤέξεως ;

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

Ἀμφιτέρων κοινὸν τὸ κολλᾶν.
Ὡς ἡ γόμα κολλᾷ αὐτὴ καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.
Ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.
Ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.
Μαρκέζος Γαρλαπούπουλος, Λίθερα καλλονή, Ξεν-τευμένη Κρήσσα, Ἰάσος Ἐρμιονεύς, Μιχ. Κοφινιώτης, Ἀνθολάτρες, Ροζαλία δε Λουσερόλ, Χίων τῶν

"Αλπεων, Τοξότις, Ἀποπέλα εἰλις, Μελαγχολική Ἀργυρότοπος, Ὀκείνιος Ὀμίλη, Γυρτοπούλα, Baron Choenvarth.

Βραβεύεται δὲ ὁ Μαρκεζίνος, Γαλαπούπουλος.

Τὴν κλήρωσιν ἐνήργησεν ὁ κ. Μ. Παπαντωνίου καὶ παρακαλεῖται ὁ βραβεύθεις νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ βραβεῖον ὁδὸς Βενιζέλου ἀρ. 3.

Προτεινόμενα

Ὁ Δόρυς Βύρων προτείνει τὸ ἐξῆς:

Ἐπ' ἐμοῦ τρυφῶσιν ὅλοι
πλὴν μ' ἀφίουν νυστικὴν
ἄν καὶ πόδας δὲν στεροῦμαι
δὲν θυρεῦ' ὄμως τρυφῶν.

Διὰ τοὺς ὁρθῶς ἀπαντήσαντας τίθενται ὡς βραβεῖα τὰ «Γλυκοχρήματα» ποιήσεις τοῦ κ. Μαντούκα καὶ αἱ μελοδραματικαὶ σκηναὶ «Δύο ἀδελφοί» τοῦ κ. Λαυρόγχα.

Ἐρωτήσεις

Ποῖα λέξις ἔχει ὅλα τὰ ρωνήεντα;

Βραβεῖα εἰς τὰς ὁρθὰς ἀπαντήσεις δοθήσονται δύο σώματα τοῦ ημερολογίου «Θεσσαλικαὶ Σελίδες» τοῦ κ. Α. Κεφαλά.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Γ. Σαρχιώτην. Καββαλιῆ (Τουρλίς). Μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ σας φύλλα ἀπεστάλησαν καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ ἀποστελῶνται τακτικῶς. — Κ. Χιλιζιδὴν Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Παναγιωτίδην Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Β. Μιχαλοπούλου, Αἰκ. Γαλοπούλου, Μαρκεζίνος Γαλαπούπουλον, Ἐνταῦθα. Ἀπείρους εὐχαριστίας μας. — Σ. Α. Οἰκονόμου Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν, δημοσιευθήσονται μετὰ τὴν σειράν των παρακαλοῦμεν ἀποσταίλατε συνέχειαν «Ἀγχιπὶς καὶ Ἐρωτος» — Ρ. Γαίργρη Παιριζ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Φ. Φωτιζιδὴν Ἐνταῦθα. Ἰδὸ προτεινόμενον τιμὴ μας δι' ὃ εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν. — Γόδερτον Χούτμαρ Ἐνταῦθα. Ἡ «Φυλλίς» εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ σας, προθυμοποιεῖται ὅπως ἐν καιρῷ τῶ δέοντι σας εὐχαριστήσῃ κατελλήλας — Γυρτοπούλαν Ἐνταῦθα. Συγχαίρομεν ἐπὶ τῶ πρώτῳ ἔργῳ συμβουλευόμεν ὅμως

δασίως γράψετε νὰ λαμβάνητε καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς σας ὅστις κατέχει ἐπιζήλων θέσει μετὰ τῶν Ἑλλ. λογογράφων. — Γρελλοῦλαν Ἐνταῦθα. Ἐχέτε δίκαιον ἀντὶ τῆς Σκλάβας εἶνε ἡ Γκόλφω πρὸς ἐξήγησιν ἐστάλη καὶ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ κ. Μ. Παπαντωνίου. — Ἀτικὸν Οὐρανὸν Ἐνταῦθα. Συγγνώμην, ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ θὰ διανεμῶνται διὰ ποδηλάτου, — Χ. Κατσαρόν, Γ. Μυκόνιον, Εἰρ. Πλέτκα, Α. Γαρδῆλην. Σ. Διζιζιζὴν Ἐνταῦθα. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Baron Choenvarth Ἐνταῦθα. Ὅτι δὴποτε τῶν συνδρομητῶν μας γίνεται δεκτὸν, καὶ ἐγχορνομένο δημοσιεύεται — Κ. Κρίνταν Βόλον. Ἀπηντήσαμεν δι' ἐπιστολῆς, παρακαλοῦμεν ἀποσταίλατε συνέχειαν μεταφράσεως. — Κηπουρὸν Ἐνταῦθα. Μὴ κοινὸν εἶνε ὅτι σεῖς θεωρεῖτε ὡς κοινόν, ἐκτὸς τοῦ κολλῆν.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Θέλουν ν' ἀνταλλαξοῦν ὁ Νάρκισσος, διὰ 5 τευχῶν μετὰ τὴν Μυσοωτίδα ἢ Καλλιτέχνις μετὰ τὸν κ. Ἀλβέρτον Ρόρ... καὶ μετὰ τὸν κ. Νικόλαον Λούδαρ... ὁ Ἰππότης Ἀγρινίου μετὰ τὴν Μαρκελλαν. ὁ ἐν Ἰσσίχ χόρρευς μετὰ τὴν Ἐρίστρια τῆς Φύσεως ὁ Ροβέρτος Χούτμαρ μετὰ τὴν Ἀνθολόγιστριν, Ρωμανικὴ Μπερέτα, Γυρτοπούλα καὶ Ἰσθότιδα ἢ Αἰθερία καλλονὴ μετὰ τὸν Δόρυον Βύρων, Λάτρην τοῦ Ἀπείρου καὶ Μορρέα. ὁ Μορρέος μετὰ τὴν Περιστερὰν τῆς Σπαρτίας μετὰ τὸν Νάρκισσον καὶ τὴν Γρελλοῦλαν τὸ Ρόδον τοῦ Μαῖου μετὰ τὸν Κλοτσσοκούφην ἢ Δίς Μ. Τερ... μετὰ τὸν κ. Χρυσανθά. .. ἢ Ἀνεξερευνητος ψυχὴ μετὰ τὸν Μαθητὴν Εαρθακείου, Ἰποδεκακῆα, καὶ Τάσον Ἐρμιονία.

ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΖΑΡ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους Ἀρ. 52

Ἐκτυπῶνται καλλιτεχνικὰ ἐπισκεπτήρια ἀντὶ 200 γραμματοσήμων τῆς παρουσίας χρήσεως.

ΤΥΠΟΙΣ "ΑΘΗΝΑ ΓΑΘΟΣ", ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ—15